

Věčný souzvuk

meditace Karla Rahnera ke dni památky věrných zemřelých

Své zemřelé si chci připomenout před Tebou, Pane, všechny, kteří mi kdysi náleželi a potom odešli. Je jich mnoho, tak mnoho, že je jediným pohledem nezachytím. Chci-li je v zármutku pozdravit, musím ve vzpomínkách projít svou životní poutí. A tak mi připadá, jako by po cestě mého života šel zástup lidí, ze kterého se co chvíli někdo bez rozloučení a mlčky oddělí, odbočí z cesty a ztratí se v noční tmě. Můj doprovod se stále zmenšuje, protože jen zdánlivě přicházejí na mou životní cestu vždy noví lidé, aby šli se mnou. Mnozí sice jdou stejnou cestou, avšak tou mojí skutečně jen málokdo. Jsou to vlastně jen ti, kteří byli se mnou již tehdy, když jsem vykročil na cestu za Tebou, můj Bože! Jsou to ti, kteří byli a jsou mému srdci blízcí důvěrně. Mých druhů na společné cestě je mnoho. A přistupují k ní stále noví. Zdravíme se, pomáháme si a oni jdou dále. Ale vlastní doprovod mého života, který tvoří ti, kdo se milují, se stále zmenšuje a tichne, až nakonec i já jednou odbočím z cesty a odejdu bez rozloučení a návratu.

Proto je mé srdce s nimi. Není za ně náhrady, není člověka, který by mohl doplnit zástup skutečně se milujících, když najednou a nečekaně jeden z nich zemře. Neboť v pravé lásce nikdo nemůže nahradit druhého. Pravá láska miluje druhého v té hloubce, kde je každý jen sám sebou. Proto každý z těch, kdo odešli na věčnost, vzal s sebou kus mého srdce, ano, často i srdce celé, když smrt zkřížila můj život.

Kdo skutečně miloval a miluje, toho život se již před smrtí mění na život se zemřelými. Může snad člověk zapomenout na své zesnulé? Pokud opravdu někoho miloval – i když vše „přebolelo“ a už se „vyplakal“ – neznamená to, že by našel náhradu. Musím zůstat při svých zemřelých, protože jsem je miloval a ještě miluji. Ale jsou oni též se mnou? Vždyť odešli a mlčí! Žádné slovo již nepronikne k mému sluchu, žádná vlídnost jejich lásky již nenaplní mé srdce! Skutečně, jak tiší, jak mrtví jsou ti moji zemřelí! Chtějí snad, abych na ně zapomněl, jako se zapomíná na druhá, se kterým se člověk jen náhodně setká a vymění několik lhostejných slov? Když těm, kteří odcházejí ve Tvé lásce, se život neodnímá, ale jenom mění na věčný, nezměrný a plný život, proč jsou, jako by nebyli? Je snad Tvé světlo, do něhož vešli, tak slabé, můj Bože, že nepronikne až sem ke mně? Nebo smí snad setrvat již jen při Tobě, takže mne opustilo nejen jejich tělo, ale i jejich láska? Od svých zemřelých se tedy obracím s otázkou na Tebe, Bože, který chceš, aby Tě nazývali Bohem živých, a ne mrtvých. Jak se Tě však zeptat? Vždyť mlčíš, jako ti zemřelí. A přece i Tebe miluji, jako miluji své zemřelé, vzdálené a mlčící, kteří vešli do noci. Nebo dáš zjevnou odpověď mé lásce, když volá k Tobě a prosí o znamení, že Tvá láska ke mně žije a je se mnou? Jak si mohu stěžovat na mlčení svých zemřelých, když je jen ozvěnou Tvého mlčení?

dokončení na straně 5

Úcta k zemřelým

Po Japonsku jsme údajně druhou zemí na světě v počtu zpopelňování zesnulých (celkem 75%). S téměř třemi desítkami krematorií prý patříme k raritě ve střední Evropě. Například v Rakousku jsou pouze dvě kremační síně. Přibývá rovněž pohřbů bez obřadů, zejména ve velkých městech. Podle ČTK (z r. 2005) je to v Praze až 70% a v Brně asi 40% pohřbů. A tento trend stoupá. Zpráva ČTK ještě dodává, že „tento trend má především ekonomické důvody, ale souvisí také s odklonem od tradic a se ztrátou přírodních duchovních kořenů“.

Na druhou stranu však třeba u silnic najdeme bezpočet pomníčků, které stále přibývají. S fotkou, pneumatikou, svíčkami... I když se pohřeb zemřelého vykonal třeba bez obřadu, pomník se zrealizuje. Úcta k tělu prakticky žádná, hrob často vůbec neexistuje. Vítězí pomníček a idealizovaná vzpomínka, která není tak provokativní jako hrob.

Zdá se, že tam, kde mizí úcta k člověku živému, není důvod k úctě vůči člověku zemřelému. Nic nového pod sluncem. Starokřesťanský historik Eusebius uvádí při svém popisu utrpení mučedníků v Galii za časů císaře Marka Aurelia zajímavý postřeh. Po krutém mučení nevinných křesťanů se zuřivost pohanů obrátila i proti tělům umučených. Předhazovali je psům a bděli u těchto zvířecích hodů den a noc, aby si je nikdo nedovolil pohřbít. Říkávali při tom: „Kdepak je ten jejich Bůh a k čemu jim bylo jejich slavné náboženství, kterého si vážili víc než života?“ Vojáci se tentokrát nedali obměkčit ani prosbami, ani úplatky. Tak moc jim záleželo na tom, aby mučedníci nebyli pohřbeni. Teprve po šesti dnech ostentativního hlídkování nechali zbytky těl křesťanů hodit do řeky Rhony. A na to Eusebius dodává vysvětlení: „Takto chtěli vyjádřit pohané své vítězství nad Bohem. Mysleli si, že

zabrání možnosti znovuzrození křesťanů, a tím je připraví o naději na vzkříšení.“

Úcta k zemřelému má skutečně základ ve víře ve slavné zmrtvýchvstání na konci časů. Úcta k člověku a víra v Boha zde úzce souvisí. Téměř sarkasticky působí pasáž v návodu k vyplnění úmrtního listu nedonošeného dítěte: „Pokud mrtvě narozený plod váží méně než 1000 g, úmrtní list se nevypisuje...“ Pouhý gram tak rozhoduje o tom, zda člověk vstoupí do dějin a získá i právo na pohřeb, nebo se ztratí v zapomnění lidstva, doslova v odpadu.

A když se k tomu přidají další notoricky známé způsoby znevažování lidského života, pak se opravdu není možné divit, že stále chybí důvody proč mít úctu k zemřelým.

Přesto ani v církvi nebyla úcta k zemřelému člověku od počátku samozřejmostí. Existoval totiž velmi silný názor vycházející z helénské kultury, který vnímal Boha tak čistě a svatě, že odmítal jeho spojení s hmotou a světem. Ježíšovo lidství považoval za plášť, který se smrtí odhazuje

a duše tak nabývá vytožené svobody. Smrt byla vnímána jako dobrodíní pro duši. Hlavním bojovníkem za čest lidskosti byl apoštol Jan: „Do světa vyšlo mnoho těch, kteří vás svádějí, neboť nevyznávají, že Ježíš Kristus přišel v těle; kdo takto učí, je svůdce a antikrist.“ (2 Jan 1, 7) Rozhodujícím bylo právě zmrtvýchvstání Ježíše v jeho vlastním oslaveném těle. A dále eucharistie – „Tělo Kristovo“. Pojem „tělo“ se tedy stal pro křesťany něčím posvátným.

Ovlivnilo to nejen úctu k trpícím, ale také k zemřelým a k jejich pozůstatkům. Těla mučedníků byla pohřbívána s náležitou úctou a často za cenu rizik a obětí. Byla to přece těla svatých! Na jejich hrobech se slavila mše svatá. Dodnes je zvykem ukládat do oltářů ostatky svatých nebo je symbolicky pohřbívát (přenášet v průvodu) – křesťanství tedy přispělo k tomu, že úcta k zemřelým a k jejich hrobům se stala citlivým barometrem úrovně lidskosti ve společnosti.

Jiří Kaňa

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

Kázání mrtvých

S nekonečnou něžností bere nás církev „na Dušičky“ za ruku a vede nás ke hrobům naší lásky. Ne aby v nás vzbudila letmou vzpomínku nebo v nás vyvolala tesknou náladu, která příští den pomine.

Ne! Chce nás utvářet pro život. Zastavit náš shon. Donutit nás, abychom přemýšleli o životě našich drahých zemřelých, abychom si znovu uvědomili, čím jsme jim povinni a co sami musíme pro svou ubohou duši udělat. Jejich hlas nám říká:

Přeneste se v duchu na hřbitov. Pozorujte ty naše hroby. Leží pod nimi otec, matka, kteří po celý život dřeli na děti. Leží tu dědové, pradědové, jejichž jména už lidé neznají. Některé už možná vykopali. Od jejich smrti ještě neuplynulo ani sto let a jejich stopy jsou už zaváty.

Přátelé! Za dalších sto let tomu bude zrovna tak s vámi. Pak už budete zapsáni jen v rukou Božích. O většině z vás nebude žádný člověk nic vědět.

Tu leží velcí, malí, vážení, neznámí, bohatí, chudí, učení, neučení. Jejich jména, tituly, funkce už nic neznamenají. Zrovna tak tomu bude, člověče, i po tvé smrti – ať si dnes o sobě myslíš cokoli. To, nač jsi upjal svůj život, se rozplynulo. Nic už z toho nemáš v rukou. Nic neplatíš, nic nemáš, jenom nesmrtelnou duši. Jenom skutky lásky budou žít, protože láska nikdy neumírá.

Byl tvůj dosavadní život zaměřen ke správným cílům? Má to, na co se upínáš, rozumný smysl? Na hrobech to můžeš poznat. Dívej se tiše na hořící světla. „Věčné světlo ať jim svítí...“

Těm zemřelým už jejich čas skončil. Možná ho ani dobře nevyužili. Ty máš ještě čas před sebou – alespoň jeho

část – možná malou... Ale je to část, která rozhoduje o věčnosti!

Jak si chceš svůj život od této chvíle zařadit? Po čem budeš toužit? O jaké poklady usilovat?

Nesvěšuj hlavu! To by nebylo dobré slavení „Dušiček“! Podívej se na svůj život z té druhé strany, od smrti. Pouč se z života těch, kteří snad ještě nedávno bydleli v tvém domě, pracovali tu a žili. Oni tě milují a přejí si, abys jejich zkušeností využil ke svému prospěchu.

Myslíš si, že k proměně v tvém životě by mohlo dojít, kdyby někdo ze zemřelých stanul místo kněze v kostele u ambonu a sdělil věřícím, jak nyní věci vidí, jak z pohledu věčnosti posuzuje svůj život, jak by jej chtěli prožít, kdyby se jeho čas mohl vrátit? Nebo kdyby otec, matka přišli v „Dušičkový den“ ke svým dětem a řekli jim, co mají dělat?

Nic takového není zapotřebí. „Což nemáte Mojžíše a proroky?“ ptá se vás Ježíš (Lk 16, 19–31). Nestačí vám svědectví Božího Syna? Nestačí vám Církev a její poselství Boží pravdy?

Bohu nejde o to, abyste šli za ním z donucení, ze strachu. Tvá mrtvá matka by ti nemohla říci více, než říká Církev.

Ale nezapomínej na své mrtvé a na jejich potřeby. Celý rok na ně málo myslíš. Bydlíš možná v jejich domě, živiš se z jejich polí, ze stromů, které zasadili. Žiješ z jejich těla a krve, pracuješ s duchovními statky, které ti zanechali...

Dnes to máš plně pocítit. Připomenout si závazky k zemřelým. Možná právě z lásky k tobě až příliš pamatovali na pozemské věci. Nezapomínej na vděčnost! Nemusíš chodit daleko! Příležitost je tu stále: „Cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nejmenších ...“ Ať je tedy celý tvůj dušičkový měsíc měsícem většího úsilí v modlitbě, ve skutcích lásky, v naslouchání kázání mrtvých, kteří nám říkají:

„Buďte moudřejší než my! Nezapomínejte na věčnost!“

Kéž tento hlas nezanikne bez vyslyšení!

otec Jaroslav Kašpar

Charita informuje

Jak jsem v padesáti letech otěhotněla a porodila

Celý svůj dosavadní život toužím po dalším dítěti. Mám dceru, které je 27 let a je úžasná. Vždycky jsem chtěla druhé dítě, ale osud tomu nepřál. Podstoupili jsme s manželem dostupná vyšetření, ale miminko jsme bohužel už nikdy neměli. Snažila jsem se smířit s osudem a říkat si: „lepší jedno dítě než žádné dítě“.

Můj život prošel mnoha osobními i kariérami zvraty, mám stále fantastického manžela, ale ta touha po dítěti tam je pořád. Samozřejmě už nejsem ve věku, kdy bych mohla mít vlastní, proto mě napadla jiná věc. Všimla jsem si na internetu tak zvané „adopce na dálku“. Podívala jsem se na patřičné stránky a zjistila, kolik krásných a chytrých dětí čeká na svoje „adoptivní rodiče“ s tím, že jim umožní chodit do školy, a zajistí jim tak vzdělání, bez kterého by ve svých zemích byly odsouzené žít v chudobě a opovržení.

Prošla jsem několik stránek a okamžitě mě upoutala krásná indická dívka jménem Vani. Neváhala jsem ani na chvíli, přečetla jsem si o jejích rodinných poměrech a okamžitě se písemně spojila s pracovníci, které mají „adopci“, na starost. Za pár dní jsem zaplatila částku, která umožní „mé“ Vani chodit do školy, přispěje se jí na oblečení a k Vánocům dostane dárek. Vani do rodiny všichni krásně přijali.

Možná bych chtěla trochu apelovat na to, že na celém světě je obrovské množství dětí, které nemají podmínky k plnohodnotnému vzdělání, a tudíž ani k životu. My jim podle svých možností můžeme pomoci. Zkusme se nad tím zamyslet, zkusme těmto dětem pomoci...

Iva Hédlová a dcera Vani

Také ve Valašském Meziříčí mohou lidé těmto dětem, které mnohdy nemají během dne ani jedno teplé jídlo, pomoci!

Ptáte se jak? Můžete navštívit stránky, které jsou přímo zaměřené na adopci na dálku: www.charita-adopce.cz nebo se kontaktovat na čísle 776 243 761, kde Vám budou ochotně sděleny všechny potřebné informace o dárcovství, celém projektu a způsobu pomoci.

Velkým překvapením se tento rok stalo, když projektu svou pomoc nabídli také lidé se zdravotním postižením z Centra pro lidi se zdravotním postižením. Pod vedením paní Jitky Spáčilové ušili krásné látkové výrobky, které se budou prodávat v Městské knihovně ve Valašském Meziříčí nebo u nás v Charitě. Utržená částka bude zaslána na konto Adopce na dálku.

Jako velké zpestření již pravidelné kampaně „Rodina bez hranic“, pořádané na podporu projektu Adopce na dálku, se od 26. listopadu do konce prosince plánuje ve Středisku volného času Domeček výstava, která bude dokumentovat život adoptovaných dětí v jejich přirozeném prostředí. Uvidíte zde jejich veselé obličejíčky, ale také bídu, která je

nám velice vzdálená. V průběhu této výstavy budete moci přispět do kasičky na vzdělání chudých dětí.

Možností jak pomoci je mnoho, každý si může zvolit způsob, který pro něj bude nejvíce přijatelný, a já věřím, že se k nám přidáte.

Moc se těšíme na vaši účast a děkujeme!

*Veronika Šafferová,
koordinátorka humanitární pomoci*

Rekonstrukce Azylového domu pro pokračuje

V těchto dnech vrcholí stavba garáže pro potřeby Azylového domu pro matky s dětmi ve Valašském Meziříčí. Je to jedna z dalších částí plánované rekonstrukce Azylového domu, která probíhá a bude probíhat i v dalších letech.

Chtěla bych touto cestou poděkovat klientům Denního centra pro lidi bez přístřeší, kteří zde pracovali zcela zdarma více než tři týdny včetně víkendů od rána do večera. Za práci dostávali jen jídlo a pití. K práci se přihlásili sami a dobrovolně. A proč nám pomáhají, když nemusí? Jak uvedl pan Ladislav Jarolík za všechny: „Mám chodit bez cíle po ulici, když tady můžu pomoci lidem?“

„Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Mt 25, 40)

Děkujeme klientům Denního centra pro lidi bez přístřeší za jejich nezištnou pomoc při stavbě garáže. Jmenovitě (na fotografii zleva) panu Ivo Jarolíkovi, panu Ladislavu Matějčíkovi a paní Marii Peškové.

Lenka Machalská, Charita Valašské Meziříčí

Charita Valašské Meziříčí si připomněla svátek sv. Vincence z Paula

V neděli 23. září si farníci a charitní pracovníci připomněli svátek sv. Vincence z Paula (27. září), který se stal moderním zakladatelem charitativní práce.

Na začátku celého dění se celebulovala mše svatá, ve které bylo velice pěkně řečeno vše o charitním díle, jeho důležitém postavení a poslání. Po závěrečném požehnání už na všechny u vchodu čekaly výborné buchty a jiné dobroty, které ochotně napekly nejen charitní pracovníci, ale také farnice. Tímto jim velice děkujeme, protože všechny byly

výborné! Kdo měl zájem, mohl se přijít podívat na farní dvorek, kde byly přichystány informační nástěnky a letáky seznamující se službami a s prací místní Charity Valašské Meziříčí. Otázky doplňovali zaměstnanci zařízení, kteří tak lépe objasňovali problematiku poskytované služby. Při celém setkání nás hrálo podzimní sluníčko, které završovalo velice příjemné dopoledne farníků a Charity Valašské Meziříčí.

Doufáme, že tato vzpomínka na moderního zakladatele charitního díla nebyla poslední a stane se tak tradicí, kdy se budou moci lidé společně sejit a pohovořit si o případné pomoci potřebným.

Veronika Šafferová

Komunitní centrum Zeferino, které pracuje s romskými dětmi a mládeží, hledá dobrovolníky

na doučování dětí od 1. do 6. třídy. Doučování probíhá na ZŠ Masarykova, trvá zhruba 1 hodinu a je možné zvolit si den, který vám nejlépe vyhovuje. Je ale nutné dodržet níže uvedené hodiny. Děti je možno doučovat přímo v rodinách a v tom případě je možno doučování posunout na pozdější dobu.

Doučování dětí z 1.–2. třídy od 11⁴⁰ hodin, doučování trvá zhruba 1 hodinu.

Doučování dětí z 3.–6. třídy od 12³⁰ a od 13²⁵ hodin – dle vyučování dětí.

Na pomoc v kroužku pro školní děti – volnočasové aktivity (malování, výroba dárečků, zábavné hry, sportovní dopoledne...). Kroužek probíhá každé úterý (kromě prázdnin) v době od 13³⁰ do 16³⁰ hodin. Není potřeba, aby byl dobrovolník v kroužku po celou dobu, záleží na dohodě.

V případě zájmu či jakýchkoli dotazů, prosím, kontaktujte Lenku Machalskou na tel. 571 619 981, 777 672 900 nebo e-mailem na adresu lenka.machalska@charita.cz.

Staňte se členy papežských misijních děl

Vyberte si a zapojte se – právě vašim přispěním mohou misie rozkvést!

Misijní růže (MR) – pro dospělé, jednotlivce i skupiny.

S touto aktivitou přišla zakladatelka PMD Pauline Jaricot již v roce 1826. Jedná se o modlitbu živého růžence za misie, kdy se člen MR denně modlí dle rozpisu jeden desátek. Jednu MR tvoří 20 lidí.

Do každého desátku vkládáme misijní úmysly Sv. otce, všechny misionáře, potřeby chudých lidí a samozřejmě i své vlastní modlitby. Každý kontinent má na misijním růženci svou barvu.

Již existující společenství živého růžence si mohou ponechat svůj vlastní systém rozdělení a střídání desátků a do

modlitby navíc přidají úmysl za misie. V tomto případě je s námi v kontaktu jeden zástupce za celou skupinu.

Misijní klub (MK) – pro dospělé, jednotlivce i skupiny
Členové MK se denně modlí za misie (např. Otčenáš a Zdrávas Maria), podporují aktivity PMD a týdně spoří na Chléb pro misie – finanční dar pro chudé v rámci projektu PMD

Misijní klubko (MKK) – pro děti do 15 let.

Heslo: Děti pomáhají dětem.

MKK tvoří děti, které staví MOST (Modlitbou, Obětí, Službou a Tvořivostí), aktivně pomáhají svému okolí i dětem celého misijního světa a patří do Papežského misijního díla dětí (PMDD). Zasévají tak semínka Boží lásky a dobra, zmírňují bídu, hlad, nemoci, pomáhají druhým ke vzdělání a k důstojnému životu.

Děti se zavazují, že se denně pomodlí Zdrávas Maria nebo jinou modlitbu za děti na misiích a každý týden ušetří finanční částku v hodnotě jednoho bonbónku – Misijní bonbónek – pro děti v misiích skrze PMDD.

Do MKK se mohou přihlásit i jednotlivci, ale nejlépe celé skupinky dětí pod vedením dospělé osoby, která vyplní v přihlášce své kontaktní údaje.

Děti získají členskou průkazku, misijně soutěží, vzdělávají se, jsou ve spojení s dětmi všech kontinentů, mají k dispozici program pro misijní výchovu dětí MOST a další misijní materiály.

Adorace pro misie (AM) – pro dospělé, jednotlivce i skupiny.

Jedná se o pravidelnou duchovní podporu misí prostřednictvím adorace.

Adorace může být v tichu, doprovázená hudbou nebo četbou Písma svatého.

Pokud se již při jiných příležitostech adorací účastníte, stačí, když přidáte úmysl na misie.

V případě, že se Adorace pro misie účastní společenství lidí, nahlaste údaje kontaktní osoby.

Sponzor misí (SM) – pro dospělé, jednotlivce i skupiny

Jedná se o finanční podporu misí skrze PMD.

Lze podpořit chudé děti, sirotky, bohoslovce, vzdělání a další (viz rozpis variabilních symbolů u přihlášky do misijních aktivit).

Sponzorem může být kdokoliv: jednotlivci, rodiny, mladé páry, farnosti, studenti, duchodci, školy, třídy, oddíly, skupiny zaměstnanců, apod.

Výše, počet i četnost finančních darů pro misie se může měnit a záleží zcela na sponzorovi.

V dotazníku sponzora misí lze vyplnit: jednorázově (A), měsíčně (B), čtvrtletně (C), ročně (D).

Je možné si vyžádat potvrzení o přijatém daru pro daňové účely.

Zájemci mohou též věnovat finanční dar na mešní intence misionářům. Konkrétní úmysly se neposílají, na misiích se

slouží mše svatě na dobrý úmysl dárce. Aby tato aktivita byla opravdovou pomocí, je dobré na jednu intenci přispět částkou alespoň 250 Kč.

Na tento účel nelze uplatnit odpočet od základu daně.

Členové PMD

Jsou ti, kteří nám zašlou vyplněnou přihlášku a snaží se podle možností podporovat misie.

Obdrží členské číslo, které slouží pro korespondenci i jako specifický symbol při posílání darů.

Jsou zapsáni v Modlitební knize, modlí se za sebe navzájem, dostávají Misijní zpravodaj PMD a další materiály.

Denně se za ně modlí lidé z misí a je za ně po celém světě sloužena mše svatá.

Patří do společenství nejbližších spolupracovníků PMD a mají přímou účast na misiích církve.

Neodkládejte na zítřek dobro, které můžete udělat dnes: možná už zítra nebudete mít čas (sv. Jan Bosco).

Papežská misijní díla
543 51 Špindlerův Mlýn 33
Tel.: 499 433 058, 604 838 882
Číslo účtu: 72540444/2700
email: info@misijnidila.cz
web: www.misijnidila.cz

Věčný souzvuk

dokončení ze strany 1

A tak vidím, můj Bože, že Ty jsi poslední, i když nepochopitelnou odpovědí na všechny otázky mého srdce. I to vím, proč mlčíš: Tvé ticho je bezmezným prostorem, jediným, v němž má láska může uskutečnit akt víry ve Tvou lásku. Kdybys mi zjevil svou lásku již v tomto pozemském životě, aby mi bylo zřejmé, že jsem předmětem Tvé lásky, jak bych Ti mohl potom dokázat smělou odvahu a věrnost své lásky? Jak bych mohl v extázi víry a lásky se jakoby zpronevřit tomtuto světu a zamilovat se do Tvého světla, do Tvého srdce? Aby se mohla projevit má láska ve víře, zahalila se Tvá láska tichým mlčením. Opustils mne, abych Tě našel, protože kdybys byl při mně, v hledání a touze po Tobě bych nacházel jen sebe. Ne, musím vyjít ze sebe, mám-li Tě najít tam, kde můžeš být jedině Ty, skutečně Ty. Protože Tvá láska je nekonečná, může přebývat jedině v Tvé nekonečnosti. A protože mi chceš ukázat svou nekonečnou lásku, skryl jsi ji v mé konečnosti. Má víra v Tebe je jako tmavá cesta nocí mezi opuštěným domem mého žití s jeho malými, slabě osvětlenými komůrkami a světlem Tvého věčného života. A Tvé mlčení v čase je jen pozemským zjevením věčného slova Tvé lásky.

A tak moji zemřelí opakují Tvé mlčení. Zůstávají mně skryti, protože vešli do Tvého života. Slova lásky, kterými mě

oslovovali, nedoléhají k mému sluchu, protože splynula s jástotem Tvé nekonečné lásky. V Tobě se dotkli nekonečnosti života a lásky, proto jejich láska a život se již nevměstnají do těsných prostorů mého žití a mé lásky. Proto, že já žiji životem, který odumírá – *prolixitas mortis*, jak říkají teologové, jak první církve – proto se nedovídám nic o jejich věčném životě, kde není smrti. Ale přesto žijí oni pro mě. Právě jejich mlčení je jejich nejhlasitějším voláním. Je to ozvěna Tvého mlčení, souzvuk s Tvým slovem, kterým k nám promlouváš, a to natolik, nakolik zahaluje nás a všechna naše slova do Tvého mlčení, na ochranu proti halasnému křiku našeho shonu a proti našemu vzájemnému úzkostlivému ujišťování se o vzájemné lásce. Takto nás volá Tvé slovo, abychom vstoupili do Tvého života, tak nám rozkazuje, abychom plni odvahy a víry ve skutcích lásky opustili sami sebe a ve Tvém životě hledali a našli věčný základ.

A stejně tak volá a rozkazuje mlčení mých zemřelých, kteří žijí ve Tvém životě, a proto mne spolu s Tebou ve svém mlčení oslovují, Bože života! Toho života, který je vzdálen mému umírání. Žijí, proto mlčí, zatímco naše hlasité řeči jsou jen pokusem jak zapomenout, že jsme smrtelní. Jejich mlčení je jejich tichým slovem lásky ke mně.

Tichý Bože, Bože tichých zemřelých, živý Bože živých, volající mlčení! Bože těch, kteří mne svým mlčením chtějí přivolat do Tvého života! Nedopusť, abych zapomněl na své zemřelé, na své živé. Má láska a věrnost k nim ať jsou důkazem mé víry v Tebe, Boha věčného života. Ať mi neunikne jejich mlčení, které je nejvroucnějším slovem jejich lásky. Ať mne provází toto jejich nejvroucnější slovo, když se odlučují ode mne proto, aby mně jejich láska vcházející v Tebe byla nejbližší. Duše, nezapomeň na zemřelé. Oni žijí, žijí bez závoje ve věčném světle svůj vlastní život, který je tobě ještě skryt. Tvoji živí, Bože živých, ať nezapomenou na mne zemřelého. Dopřej mi i to, Bože, který jsi jim již uštědřil vše, i sebe sama, aby se mi jejich mlčení stalo nejvýmluvnějším slovem jejich lásky ke mně, slovem, které i mou lásku přivede k nim do jejich života a světla. Pokud je a bude můj život stále více životem se zemřelými, kteří mne předešli do temné noci smrti, kde již nikdo nic nevykoná, ať se Tvou milostí stává vždy víc a více životem víry ve Tvé světlo v noci na této zemi.

Takto pak budu žít s živými, kteří mne již předešli ve znamení víry do jasného dne života, kde již nikdo nemusí nic konat, neboť tímto dnem jsi Ty, Bože živých! Jsi naplněním vši skutečnosti. Modlím-li se: „Odpočinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí,“ – ať je má modlitba jen ozvěnou slova lásky, které oni v tichu věčnosti přednášejí za mne: „Pane, dej tomu, jehož milujeme ve Tvé lásce jako nikdy předtím, dej mu po životním boji věčné odpočinutí, a ať i jemu zasvitne světlo věčné, jako zazářilo nám“.

Duše, nezapomeň na zemřelé!

Bože všech živých! Nezapomeň na mne zemřelého, aby i pro mne vzešel jednou den, v němž Ty budeš i mým životem. Amen.

ZŠ Salvátor

Drakiáda

V sobotu 22. září proběhla ve Velké Lhotě Drakiáda. Děti si na jednotlivých stanovištích vyzkoušely svou zdatnost v různých disciplínách jako např. střelbu z luku a pušky, lovení rybiček, chůzi na chůdách, podbíhání lana, skákání v pytlicích a přes švihadlo. Během plnění jednotlivých úkolů se děti i rodiče mohli přijít občerstvit právě opečeným voňavým špekáčkem nebo sladkým koláčkem. Zatočit kolem štěstí a vyhrát pěknou cenu se podařilo téměř každému. Draci doma vyrobení či v obchodě zakoupení létali vysoko až k oblakům.

Děkujeme panu ing. K. Pekárkovi za půjčení pozemku.

Srdečně Vás zveme

- Svátek Všech svatých – oslavte tento svátek společně s námi – ve čtvrtek 1. listopadu v 8 hodin mší svatou v našem farním kostele.
- Na Posezení u cimbálu – v pátek 9. listopadu ve 20 hodin v M–klubu. Místenky je možno zakoupit od 5. do 9. listopadu v ředitelně ZŠ Salvátor u paní M. Perutkové; cena za jedno místo je 120 Kč. Budeme rádi, pokud budete mít

věcné dary do tomboly a pošlete je, prosím, po dětech do školy. Těšíme se na vás!

Důležité upozornění

Od 1. do 30. listopadu bude probíhat sběr papíru. Množství nad 10kg je nutno odvézt do sběrný a přinést pouze lístek a peníze, neboť nemáme skladovací prostory. Předem děkujeme. Výtěžek této akce bude zaslán na konto „Adopce na dálku“.

Jana Dobešová

Pavouček

U zahrádky, u zahrádky,
leze malý pavouček.
Tká si malou pavučinku
jako ten tvůj paleček.
Pavučinka jemně vlaje,
větřík pofukuje,
pavouček si lebedí,
že má mušku k večeri.

Kateřina Marjaková, 3. třída

Fronty ke svatému přijímání něco pro zasmání

Murphyho zákon o frontách k sv. přijímání

Je-li front ke sv. přijímání více než jedna, nejpomaleji bude postupovat právě ta, do níž jste se zařadili vy, a to nezávisle na její původní délce.

Nepustilův postřeh:

Těsně před vámi se do ní natlačí osmičlenná rodinka nebo tři lavice dosud vyčkávajících katolíků, kteří se nechtěli tlačit jako první, ale právě usoudili, že pro dnešek už té pokory bylo dost.

Princip přitažlivosti individuálního přístupu:

Počáteční dvojstup, který má za cíl urychlit podávání, se pravidelně bez zjevné vnější příčiny postupně zvrhne v zástup.

Všimálekův komentář:

Praktická komplikace z toho vyplyne těsně po přijetí svatosti: komunikant se musí ve zlomku sekundy rozhodnout, dá-li se na ústup směrem doprava či doleva, a člověk stojící ve frontě za ním musí jeho úmysl nějak vytušit, aby nedošlo ke srážce.

Dodatek dr. Hrocha:

I bez toho ovšem panuje ve frontě neustále lehký chaos, jelikož věřící obzvláště rádi páchají dobré skutky před kostel-

ním publikem. Proto si neustále dávají navzájem přednost, přičemž se galantně uklánějí směrem k poctěnému a poté ještě omluvně směrem k osobě stojící ve frontě o krok dál, již při dávání přednosti v jízdě a s ním spojeným úslužným couvnutím nechtěně šlápli na nohu.

Zlepšovací návrh Járy Zimmermanna:

Nabízím se vyvinout komplexní signální zařízení katolického komunikanta: Dva blinkry lokalizované na zadní části těla věřícího by jasně signalizovaly ostatním komunikantům jeho odbočovací úmysly a pomocí displeje umístěného na čele by byl informován podavač, hodlá-li dotyčný přijímat vstoje, vkleče či vleže a přeje-li si přijímat na ruku nebo do úst.

Pro úzkostlivé kněze bude možné doplnit výbavu věřících o nadstandardní doplněk – zvláštní čip, který bude evidovat datum poslední zpovědi a závažnost prohřešků spáchaných od té doby: v případě překročení přijatelné kvóty se pouhým přiblížením jedince k podavači vybavenému speciální čtečkou rozezvučí alarm.

Murphyho zákon o hostiích

Je-li hostií méně než lidí přistupujících ve frontě ke svatému přijímání, hostie dojdou přesně v okamžiku, kdy jste na řadě.

Výjimka ze zákona:

Zcela výjimečně dojdou už u předchozího komunikanta.

Škarohlídovo pravidlo velkoplošného prijímaní:

Podáva-li se svaté prijímaní pro velkou koncentraci lidu Božího na různých místech plochy kostela, náměstí, stadiónu apod., můžete počítat s tím, že právě tam, kam jste se postavili vy, žádný kněz ani jiný podavač nedorazí.

Doplňk ing. Žížky, zakladatele Katolického spolku pro ochranu laických práv:

A jestliže se s nasazením vlastního života i životů kolemstojících proderete jinam, ve chvíli, kdy tam dorazíte, kněz odchází, neboť mu došly hostie (zcela ve shodě s Murphyho zákonem o hostiích).

Specifikace RNDr. Ciferníka ze Statistického úřadu:

Situace se zopakuje tolikrát, kolik je na ploše kněží, které se osmělíte stíhat, až do definitivního skončení podávání svatého prijímaní.

Z knihy Murphyho zákony o církvi, kterou napsal Tomáš Marný z Bludovic a vydalo Karmelitánské nakladatelství

Jak jsme s Vašinem stěhovali desku na hrob aneb co všechno se může před Dušičkami přihodit

Jednoho podzimního odpoledne jsme s Vašinem vyrazili stěhovat dvě teracové desky z Brňova na hrob do Veselé. Blížily se Dušičky. Vzal jsem své velké auto a vyrazili jsme do Potoků ke strýčkovi, kde už na nás desky netrpělivě čekaly. Kus jsme je museli nést do kufru auta a cítili jsme, že naše kříže v zádech z toho nejsou bůhvíjak nadšené.

Dojeli jsme na Veselou a zaparkovali nad hřbitovem. Vzali jsme tu menší desku a s velikým funěním a jedním menším odpočinkem jsme ji dosmýkali až ke hrobu. Když jsme se chvíli vydýchali a protáhli bolavá záda, napadlo mě, že se s tou větší deskou přece nebudeme smýkat takový kus, když se dá spodem objet hřbitov a docouvat mnohem blíže hrobu. Kdo zná trochu terén kolem veselského kostela a hřbitova, ví, že je to docela slušný strk, zvláště když se jede jen po trávě a místa je tak tak na šířku auta. Začal jsem couvat. Když už jsem měl za sebou ten nejhorší úsek a začal jsem couvat rovně do kopca, auto škyt, a zdechlo. Já jsem pochopitelně věděl, že mi svítí kontrolka nafty, ale myslel jsem, že na cestu na Veselou a zpět to vyjde. Nevyšlo. Nakonec nás zachránil tata a dovezl kanystr nafty. Mezitím než přijel, jsme chytili tu větší desku „do živých“ a podkluzující proti kopcu vysmýkali ke hrobu. Jak jsme tak potom seděli v autě a čekali na tatu, tak jsme se chlamali, že se to stalo právě nám a právě takhle.

Co vám budu říkat, desky byly u hrobu nachystané na uložení, po nalití nafty a delším startování jsme odjeli zhodnotit tuto událost do jedné nejmenované pravotočivé zatáčky v Křivém. A pokud vám tato událost a postavy v ní náhodou připomínají někoho známého, tak vezte, že máte pravdu.

—eh—

Vzpomínka z dětství

Vzpomínám, jakou jsem měl radost, když jsem jako žák 4.třídy jednou uviděl na nedělní mši svaté soudružku ředitelku. Chodil jsem tehdy na malou vesnickou školu a maminka mi vysvětlila, abych to ve škole nikomu neříkal, protože by z toho mohla mít problémy. Však si to mnozí dobře pamatujete. Do kostela mohl chodit skoro každý, kromě učitelů. Ti, pokud byli věřící, se buď víry a chození do kostela museli vzdát, anebo dojížděli kdoví jak daleko, aby je v místě bydliště v kostele někdo nepoznal. Kolik učitelů a profesorů se raději vzdalo možnosti učit, než by zapřelo svoji víru. Jak moc komunistům záleželo na tom, aby na děti neměli vliv věřící učitelé. Není divu, vždyť učitel často trávil s dětmi denně víc času než rodiče a děti se v oblíbeném učiteli nebo učitelce někdy doslova shlíží.

O to hůř je pro mě pochopitelné, že někteří rodiče naší farnosti nevyužívají možnost dát děti na církevní školu a klidně je svěří učitelům, kteří nejen že nejsou věřící, ale před dětmi víru zesměšňují.

Často jsem byl na státních školách svědkem, jak učitel jedinou reakcí či slovem rozhodl pozitivně či negativně o tom, kolik děti ze třídy se přihlásilo do náboženství.

Velký vliv na dítě mají také spolužáci a kamarádi. Také oni tráví ve školním věku s našimi dětmi více času než rodiče. Nedávno jsem slyšel povzdech jednoho tatínka, který nedal své děti na církevní školu. Teď musí konstatovat, že jeho děti nemají věřící kamarády, ač on sám prožil dětství jako ministrant v blízkosti kněze a na různých farách.

Naše škola Salvátor má za sebou skoro 15 let existence. Podle mě má poměrně dobře obsazený učitelův sbor. Na počátku to byly 3 třídy na dvou různých školách. Přesto rodiče děti na školu dali. Dnes po překonání tolika těžkostí jsou stále rodiče, kteří váhají, zda děti do školy zapsat či ne. Často se ptám proč a teď prosím i vás, abyste mi pomohli najít odpověď.

Vyhlašuji tedy anonymní anketu a očekávám, že se do ní zapojí co nejvíce rodičů, kteří na školu děti nedali, anebo jejich nejbližší příbuzní, kteří znají dobře jejich názory. Z následujících názorů můžete zakroužkovat libovolný počet odpovědí a anketní lístek vhodit do schránky na faře nebo do nějaké pokladničky v kostele. Anketní lístek si můžete buď vystříhnout na poslední straně tohoto vydání Života farnosti, nebo si ho vzít od novinového stolku v kostele.

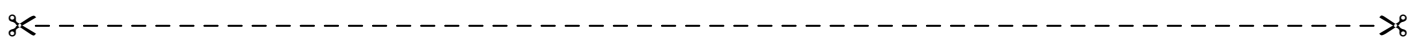
o. Pavel

Anketa

Proč někteří rodiče nedávají děti na církevní školu? Co si asi myslí?

1. Na jiných školách se toho děti více naučí a budou tak lépe připraveni na střední školu.
2. Na církevní škole je to pro děti příliš náročné. Na jiných školách se děti nemusí tolik učit a mají lepší známky.
3. Na škole je málo aprobovaných učitelů.
4. Na škole jsou i nevěřící učitelé.
5. Morální úroveň některých učitelů neodpovídá církevní škole.
6. Na škole se děti jenom modlí, chodí do kostela a málo se učí.
7. Bojím se tzv. skleníkového efektu. Děti budou vyrůstat mezi hodnými a zbožnými spolužáky a v životě je bude čekat jiná realita, na kterou nebudou připraveny.

8. Děti z věřících rodin jsou ty nejhorší. Ještě by zkazily moje děti.
9. Škola má nevyhovující prostory a musí využívat odborné učebny a tělocvičnu na jiných školách.
10. Dal bych dítě do církevní školy, kdyby nemuselo dojíždět nebo chodit přes celé město. Jinou školu máme pár kroků od domu.
11. Dítě má kamarády na jiné škole.
12. Dítě na školu nechce chodit a my to respektujeme.
13. Třída, do které bychom chtěli dítě dát, je už na Salvatoru plná.
14. O škole toho víme málo. Vůbec jsme nevěděli, že bychom tam mohli dát dítě. Budeme o tom přemýšlet.
15. Jiný důvod (napiš jaký)...

Na konec své pozemské cesty došli

Lešná

Anežka Grossmanová *4. 2. 1924 +6. 10. 2007, Lešná 45

Branky

František Hrotek *5. 11. 1923 +15. 9. 2007, Oznice 120

Valašské Meziříčí

Augustin Žlebek *7. 2. 1945 +6. 9. 2007, Zašovská 731
Ludmila Stavinohová *12. 6. 1932 +18. 9. 2007, Obora 145
František Brhel *2. 6. 1943 +20. 9. 2007, Poličná 128
Kristýna Bětuňáková *3. 12. 1922 +22. 9. 2007, Poličná 126
Anna Skalková *24. 7. 1931 +26. 9. 2007, Švabinského 663
Vladimír Hýža *18. 8. 1936 +4. 10. 2007, Čapkova 687
Anna Bártková *9. 5. 1923 +4. 10. 2007, J. K. Týla 1412
Josef Kocourek *9. 3. 1934 +6. 10. 2007, Kálalova 978
Vladimír Skypala *9. 12. 1913 +10. 10. 2007, Mikuláše Alše 463

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Matěj Komenda	Tereza Anežka Capilová
Zuzana Jemelíková	Anastázie Julie Burdová
Václav Josef Sadílek	Adéla Lišková
Emílie Anežka Sadílková	Markéta Kubjátová

Svátost manželství přijali

Valašské Meziříčí

Daniel Valuch Hana Šindelková
Kunovice 204 Loučka 45

Branky

Jaroslav Beneš Radka Pastorková
Police 10 Branky 181

Lešná

Karel Máslo Daniela Gábová
Oznice 145 Lešná-Perná 77

Kulíšci zvou děti 100 podob dobrodružství

3. skautský oddíl Kulíšci z Valašského Meziříčí si vás dovoluje pozvat na akci s názvem „100 podob dobrodružství“. Vše vypukne 17. listopadu v prostorách ZŠ Šafaříkova v 10 hodin. V průběhu akce si můžete vyzkoušet horolezecké stěny a další hry, které jsme si pro vás připravili. S sebou můžete vzít i rodiče či své kamarády. Můžete si mezi sebou porovnat síly a zasoutěžit si o sladké odměny. Vstup na akci je zdarma, s sebou vezměte sportovní přezutí. Velice se na vás těší 3. skautský oddíl.

Život farností číslo 10, ročník XIV

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jiří Dřímál, Ing. Michal Perutka, Jiří Mohelník. Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.vm@abidesign.cz nebo osobně odevzdejte na faře. Sazba a grafická úprava: Abidesign.

Toto číslo vychází 28. října 2007.

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>